

RESSÒ DE LA PARAULA

Fantasmes de la immobilitat

La paralizació, l'immobilisme, és una de les malalties més greus que poden patir els cristians i la mateixa Església. Ja ens ho recordaven els grans mestres místics: no avançar en la vida espiritual és morir, perquè això significa deixar d'estimar i l'amor és força viva, que fa caminar, progressar i viure.

Un aclariment. L'immobilisme a què ens referim no és exactament l'absència d'activitat. Hi ha moltes vides personals i eclesials que no s'estan de tenir iniciatives i actuar, però realment no creixen en l'Esperit; realitzen activitats externes, potser molt aparents, dignes d'una bona gestió, però el cor no ha avançat gens en l'amor evangèlic. Podem dir que aleshores potser «el cor s'ha inflat», però no és més viu, sinó que ha esdevingut escleròtic.

Estem envoltats de fantasmes que ens enganyen, provocant esclerosi de la vida cristiana.

El primer és precisament l'activisme. És un fantasma sempre present, encara que avui no és tan actiu, ens assetjava fa alguns anys. «Fer coses» sempre ens ha semblat sinònim de vida compromesa i d'Església viva. Avui, amb l'experiència dels resultats, sabem que això no és tan simple.

Un altre fantasma de l'immobilisme és el cansament. Precisament es dona en aquells que «tant han treballat» en l'àmbit del compromís personal i eclesial. Ja van tenir el seu moment, avui només voldrien descansar, han perdut la il·lusió i la força de la novetat que fa anys significaven les seves

iniciatives. Ja no acompanya aquell ambient d'optimisme i il·lusió de fer-ho tot nou.

Un altre fantasma és la por. És un fantasma que afecta tota la societat, però particularment els cristians com a tals. Els creients temem el risc de la fe, apostar davant un futur, que ens sembla incert, mancat de seguretat en l'èxit; temem el fracàs, la pèrdua de prestigi social, fins i tot les crítiques...

Un altre fantasma és l'aburgesament. L'estil de vida burges impedeix el veritable creixement, perquè l'únic moviment que permet és aquell que aconseguix una vida més còmoda i plaent. És un

fantasma criticat per molts, però que sedueix a molts dels qui el critiquen. Qui no té dret a millorar la seva «qualitat de vida»? Un cop aconseguit un nivell acceptable, que ningú no gosi canviar-m'ho.

Un altre fantasma és el sentiment d'impotència. És el fantasma que assetja els derrotats i acomplexats. Són víctimes de forces externes que apareixen com prepotents. Entre els cristians avui és molt freqüent: diem «som minoria», «hem perdut poder», «no hi ha qui lluiti contra el poder dels qui manen en la societat, els mitjans de comunicació, els influents culturals, els polítics, el mercat...».

Un altre fantasma, el més greu, és la falsa confiança en Déu: és aquell que diu «mantinguem-nos com estem, ja vindrà Déu i ho solucionarà tot». Va ser la malaltia d'alguns cristians de Tessalònica. Sant Pau hi veia una comunitat acomplexada, feble, paritzada per la por i l'apatia. Necessitaven escoltar missatges estimulants. A més de l'acció de gràcies pels béns rebuts, els dirà: «Que el Senyor us ompli d'un amor mutu... us faci forts i irreprotxables per al dia en què Crist es manifestarà... Us exhortem que aneu progressant més i més, vivint en pau, ocupant-vos en els vostres assumptes i treballant...» (cf. 1Tes 3,14;4,10ss.; 2Tes 3,11).

Més que moure'ns, hem de créixer en profunditat. Així és la vida de l'Esperit.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Ens preparem per al naixement del Senyor

Tots tenim experiència, en la vida de cada dia, de disposar poc temps per al Senyor i per a nosaltres mateixos. Estem massa absorbits pel que hem de fer, per les nostres pròpies activitats. Quantes vegades diem, o ens diuen, «ho sento, no tinc temps», «ara no puc, tinc molta feina»...

En aquest ambient, arriba el temps d'Advent. I ens convida, en primer lloc, a aturar-nos, a fer un temps de silenci i a contemplar la presència del Senyor. A adonar-nos de la certesa de la seva presència i de la salvació que ens porta.

Un element fonamental de l'Advent és l'espera. Vivim en constant espera: el nen que espera

fer-se gran, l'adult que espera assolir amb èxit els seus projectes, l'ancià espera el merescut descans.

Aquest primer diumenge d'Advent, a l'Evangeli, sentim les paraules de sant Lluç: «Alceu el cap ben alt, perquè molt aviat sereu alliberats». Darrerament, els creients anem amb el cap cot pels pecats, errors comesos pels fills de la nostra Església. Caminar amb el cap cot és propi de persones sotmeses o humiliades. Ara, se'ns convida a alçar el cap, perquè «molt aviat sereu alliberats». Jesucrist ens porta la salvació.

En l'Advent l'espera esdevé esperança: «veuran venir el Fill de l'home... amb gran poder i majes-

tat». Aquesta esperança està animada per una certesa: el Senyor és present en la nostra vida, ens acompanya i un dia tots els nostres anhels trobaran el seu acompliment en el Regne de Déu, Regne de veritat i de vida, de santedat i de gràcia, de justícia, d'amor i de pau.

I aquesta esperança ens fa ser actius. No n'hi ha prou amb creure-ho o amb pensar-ho. Cal viure «atents sobre vosaltres mateixos, pregant en tota ocasió i demanant que us pugueu mantenir drets davant el Fill de l'home».

Amb renovada esperança comencem el temps d'Advent.

Mn. Ramon Sàrries

ECO DE LA PALABRA

Fantasmas de la inmovilidad

La paralización, el inmovilismo, es una de las enfermedades más graves que pueden sufrir los cristianos y la misma Iglesia. Ya nos lo recordaban los grandes maestros místicos: no avanzar en la vida espiritual es morir, porque eso significa dejar de amar y el amor es fuerza viva, que hace caminar, progresar y vivir.

Una aclaración. El inmovilismo al que nos referimos no es exactamente la ausencia de actividad. Hay muchas vidas personales y eclesiales que no paran de tener iniciativas y actuar, pero realmente no crecen en el Espíritu; realizan actividades externas, quizá muy aparentes, dignas de una buena gestión, pero el corazón no ha avanzado nada en el amor evangélico. Podemos decir que entonces quizá «el corazón se ha hinchado», pero no está más vivo, sino que ha devenido esclerotizado.

Estamos rodeados de fantasmas que nos engañan, provocando esclerosis de la vida cristiana.

El primero de ellos es precisamente el *activismo*. Es un fantasma siempre presente, pero hoy no está tan activo, nos acechaba hace algunos años. «Hacer cosas» siempre nos ha dado la impresión de sinónimo de vida comprometida y de Iglesia viva. Hoy, con la experiencia de los resultados, sabemos que esto no es tan simple.

Otro fantasma del inmovilismo es el *cansancio*. Precisamente se da en aquellos que «tanto han trabajado» en el ámbito del compromiso personal y eclesial. Ya tuvieron su momento, hoy sólo quisieran descansar, han perdido la ilusión y la fuerza de la novedad que hace años significaban sus iniciativas. Ya no acompaña aquel ambiente de optimismo e ilusión de hacer todo nuevo.

Otro fantasma es el *miedo*. Es un fantasma que afecta a toda la sociedad, pero particularmente a los cristianos como tales. Los creyentes tememos el riesgo de la fe, apostar ante un futuro, que nos parece incierto, falta de seguridad en el éxito; tememos el fracaso, la pérdida de prestigio social, incluso las críticas...

Otro fantasma es el *aburguesamiento*. El estilo de vida burgués impide el crecimiento verdadero, pues el único movimiento que permite es aquél que logra una vida más cómoda y placentera. Es un fantasma criticado por muchos, pero que seduce a muchos de los que lo critican. ¿Quién no tiene derecho a mejorar su «calidad de vida»? Una vez logrado un nivel aceptable, que nadie ose cambiármelo.

Otro fantasma es el sentimiento de *impotencia*. Es el fantasma que acecha a los derrotados y acomplejados. Son víctimas de fuerzas externas que aparecen como prepotentes. Entre los cristianos hoy es muy frecuente: decimos «somos minoría», «hemos perdido poder», «no hay quien luche contra el poder de los que mandan en la sociedad, los medios de comunicación, los influyentes culturales, los políticos, el mercado...».

Otro fantasma, el más grave, es la *falsa confianza* en Dios: es aquél que dice «mantengámonos como estamos, ya vendrá Dios y lo solucionará todo». Fue la enfermedad de algunos cristianos de Tesalónica. San Pablo veía allí una comunidad acomplejada, débil, paralizada por el miedo y apatía. Necesitaban escuchar mensajes estimulantes. Además de la acción de gracias por los bienes recibidos, les dirá: «Que el Señor os llene de un amor mutuo... os haga fuertes e irreprochables para el día en que Cristo se manifestará... Os exhortamos a que sigáis progresando más y más, viviendo en paz, ocupándoos en vuestros asuntos y trabajando...» (cf. 1Tes 3,14;4,10ss.; 2Tes 3,11)

Más que movernos, hemos de crecer en profundidad. Así es la vida del Espíritu.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Amb Mans Unides, Rwanda més a prop

De l'1 al 9 d'octubre vaig tenir l'ocasió de fer un viatge de formació a Rwanda, en el marc dels programes de Mans Unides per a visualitzar els projectes de desenvolupament que hi promou. Un grup de 6 persones, representants de 5 diòcesis diferents, vam visitar molts projectes pels quals, dia a dia, els voluntaris i col·laboradors de les nostres parròquies, escoles, instituts... estan treballant, amb accions de tot tipus: conscienciació, recollides de fons, formació, etc.

El fet de veure sobre el terreny com els projectes de Mans Unides, gràcies al compromís dels voluntaris a casa nostra i dels agents *in loco*, transformen la realitat dels nostres germans en altres països, ha estat molt gratificant i a la vegada és un gran impuls per actuar amb responsabilitat des d'aquí.

- He vist com a Kabuga (Diòcesi de Kapgayi), gràcies a la construcció del Centre de Formació Professional, la vida els ha canviat a 450 noies i nois. Seguim col·laborant en un nou menjador, cuina i serveis sanitaris.
- A la mateixa zona estem formant una Cooperativa Agrícola de dones dins la qual s'incorporen 300 noves famílies en el projecte de millorar la capacitat de producció agrícola.
- En Kampanga (Diòcesi de Buhenger), en un barri de famílies amb molt pocs recursos, i amb molta dificultat per accedir a l'educació i a una sanitat bàsica, s'han construït nou aules amb tres blocs de serveis sanitaris.
- A Gisenyi, les Filles de Maria Auxiliadora Salesianes de Sant Joan de Déu treballen en un cen-

tre de formació per a joves, la majoria noies, en el camp de l'hostaleria i la confecció. Actualment, Mans Unides està construint un altre internat per a 120 alumnes, ja que alguns d'ells han de caminar molts quilòmetres diaris per assistir a l'escola.

- A Kapgayc s'han rehabilitat 18 aules per impartir educació primària i secundària.
- A Kivumu i Mugina, les Germanes de la Caritat de Santa Anna regenten centres sanitaris, educatius i de formació per a la dona. Ara, seguiran oferint assistència per a millorar la seguretat alimentària a 199 famílies, a través de la implantació dels horts.
- A Ruly (Diòcesi de Kigali), les Dominiques regenten un hospital que atén una extensa zona ru-

ral de població. Mans Unides hi ha col·laborat amb la construcció de pavellons de maternitat i creant espais d'alberg per a les famílies dels malalts, sales de part, quiròfans, sales d'hospitalització, serveis sanitaris, etc.

El nostre compromís, el nostre treball, els nostres diners, el nostre temps i, en definitiva, la nostra empatia i generositat, té el poder de canviar la vida de moltes persones. Volem reivindicar, juntament amb ells, la dignitat que els correspon i a la que hi tenen dret.

Hem vist que la nostra solidaritat dona els seus fruits. Gràcies pel vostre ajut.

Teresa Gisbert
Presidenta-delegada
de Mans Unides
Diòcesi de Sant Feliu
de Llobregat

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

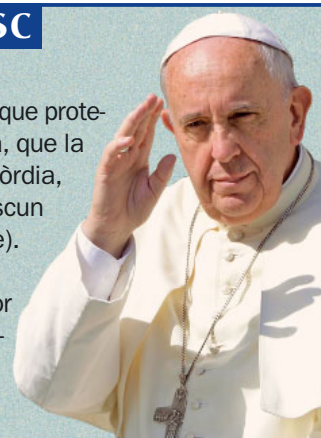

@Pontifex: «Humil i dòcil de cor, proper a la gent, amb compassió, mansuetud i tendresa. Aquest és Jesús» (18 de setembre).

@Pontifex: «El bé és amorós i mai no s'imposa. S'escull» (19 de setembre).

@Pontifex: «Demanem a Jesús que protegeixi sempre la nostra Església, que la protegeixi amb la seva misericòrdia, concedint el seu perdó a cadascun de nosaltres» (20 de setembre).

@Pontifex: «Si vols arribar al cor de Déu, pren el camí de la misericòrdia i deixa't tractar amb misericòrdia» (21 de setembre).

«Que els altres et puguin veure en mi»

Aquesta és la impressió més personal de Jordi Mondragon, recentment ordenat com a diaca el passat 18 de novembre, a la seva parròquia natal, podríem dir: Sant Joan, de Viladecans. La celebració es va viure com una festa al temple, amb la comunitat parroquial i fidels de diversos indrets de la diòcesi. Amb algunes pinzellades testimonials us apropem a l'esdeveniment diocesà que hem viscut.

• Mn. Joan, de Viladecans

El Jordi i la seva família són parroquians de Sant Joan de tota la vida. Per això, aquesta ordenació ha estat un gran goig i una joia per al seu rector, que ha tingut d'escolanet el Jordi. Ens diu: «Ha estat molt emotiu. De la comunitat parroquial ha sorgit una llavor que ara supera aquest àmbit, que floreix amb uns horitzons d'Església més amplis.»

• Mn. Anton, de Sant Vicenç dels Horts

Com a seminarista, i ara com a diaca, en Jordi col·laborava en l'últim temps a la Parròquia de Sant Vicenç Màrtir. El seu rector va presidir una vetlla de pregària vocacional justament la vigília de l'ordenació, molt preparada pel mateix Jordi i altres seminaristes, que van donar el seu testimoni vocacional, tot emmarcat en el mes de la Cadena de Pregària per les Vocacions.

• Bisbe Agustí

En la seva homilia, el bisbe Agustí va explicar que el ministeri ordenat —la vocació al diaconat i al sacerdoci— no s'hauria de definir per les renúncies que implica, sinó per l'elecció feta. És qüestió d'amor: «Som elegits i elegim l'Amor. El Jordi ha optat pel Sí a l'Amor.»

• Lleó i Montserrat

Els pares del Jordi diuen que han viscut sensacions molt positives. L'ordenació del seu fill els ha fet pensar en el seu propi casament: molts preparatius per a la celebració, molta emoció, felicitacions i agraïments amb tantes persones, sentit de germanor i de comunitat. I tot això el Lleó ho explica amb un somriure que gairebé no l'hi cap a la cara.

• El Samuel, un company seminarista

«L'església era plena de gom a gom, en un dia plujós, però alegre pel do del diaconat que li ha estat concedit al Jordi.»

• La pregària del Jordi

I què ha estat l'ordenació diaconal per al protagonista? Aprofitant les paraules de Dag Hammarskjöld, ho ha expressat en forma de diàleg íntim amb Jesús, amb aquesta pregària dita en veu alta a través de twitter:

*Senyor, dona'm un cor pur que et pugui veure,
un esperit humil perquè t'escolti,
l'esperit d'amor perquè et serveixi,
l'esperit de fe perquè resti en tu.
I fes que els altres
et puguin veure en mi...*

El «Seminari Menor en família» amb el cardenal Omella

Com s'ha explicat en alguna ocasió des d'aquestes pàgines, el «Seminari Menor en família» és un espai on s'acompanyen els nois que estudien l'ESO i el batxillerat i que es planteegen la inquietud vocacional sacerdotal. La peculiaritat d'aquest grup és que tots els membres viuen amb la família i es troben un cap de setmana al mes al Seminari Conciliar. La trobada de novembre va tenir lloc divendres i dissabte 16 i 17. En aquesta ocasió els va acompanyar l'arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella, durant tot el divendres: tant a l'eucaristia com al sopar i la posterior vetlla de pregària, en el marc de la Cadena de Pregària

per les Vocacions. En acabar, el cardenal Omella va encoratjar els nois del Seminari Menor a que seguissin dedicant temps a la pregària, a apropar-se a Jesús, entenent que no era pas un temps perdut, sinó que servia per anar-se enamorant, fet clau per poder seguir discernint la pròpia vocació.

L'endemà, els seminaristes menors van transcórrer el dia fent vida de seminari amb altres seminaristes majors i l'equip de formadors, amb moments d'esport, de pregària, d'estudi i d'esbarjo. Actualment són 11 nois els participants, tres dels quals són de la Parròquia de Sant Vicenç Màrtir, de Sant Vicenç dels Horts.

Dues agustines missioneres, noves beates

Dissabte 8 de desembre tindrà lloc a Oran (Algèria) la beatificació de 19 màrtirs de la persecució religiosa en aquell país als anys 90. Els nous beats seran el bisbe d'Oran, Pierre Claverie, els 7 monjos francesos de Tibhirine, i altres religiosos i religioses, entre els quals, dues ger-

manes agustines missioneres espanyoles: Esther Paniagua Alonso y Caridad Álvarez Martín. Aquesta última, coneguda popularment com a «Cari» va viure alguns anys a Gavà, a l'escola Immaculada Concepció que les agustines tenen en aquesta localitat.

El dia de la Immaculada és precisament la festa de l'escola i ocasió de trobada amb les exalumnas. Enguany la celebració serà més solemne, donada la coincidència amb les beatificacions a Oran, i el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia que tindrà lloc a la Parròquia de Sant Pere, a les 12 h.

AGENDA

▶ 1r diumenge d'Advent a la Catedral.

Avui a les 19 h, el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia del primer diumenge d'Advent a la Catedral de Sant Llorenç. És també el Diumenge de la Bíblia, com a cloenda de la 3a Setmana de la Bíblia, i hi haurà l'entronització de la Bíblia, a la capella del Santíssim.

▶ **Vetlla de la Immaculada.** Divendres 7 de desembre, a les 21.30 h, a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè, convocada per les delegacions de Joventut de Barcelona, Sant Fel·liu de Llobregat i Terrassa.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

3. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Is 2,1-5 / Sl 121 / Mt 8,5-11]. Sant Francesc Xavier (1506-1552), prev. jesuïta navarrès, apòstol de l'Índia, patró de les missions i dels turistes; sant Cassià, mr.; sant Sofonies, profeta (s. VII aC); santa Magina, mr.

4. ■ Dimarts [Is 11,1-10 / Sl 71 / Lc 10,21-24]. Sant Joan Damascè (s. VII-VIII), prev. de la Laura de Sant Sabas i doctor de l'Església; santa Bàrbara, vg. i mr. d'Orient, patrona del ram dels carburants i dels artificiers, i també dels miners, invocada contra els llamps; sant Bernat, bisbe de Parma, cardenal; santa Ada, vg.; beat Francesc Gàlvez, prev. franciscà i màrtir al Japó, nat a Utiel.

5. ■ Dimecres [Is 25,6-10a / Sl 22 / Mt 15,29-37]. Sant Dalmau o Dalmai (Dalmacio), bisbe; sant Sabas (s. VI), abat fundador de la Gran Laura, prop de Jerusalem; sant Guerau de Braga, bisbe; santa Crispina, vg.

6. ■ Dijous [Is 26,1-6 / Sl 117 / Mt 7,21.24-27]. Sant Nicolau (s. IV), bisbe de Mira (Lícia), venerat a Bari (s. X); sant Pere Pasqual, bisbe de Jaén i mr. (mercedari); sant Fortià, innocent mr. venerat a Torelló; santa Asel·la, vg.; santa Carne Sallés (Vic, 1848-Madrid, 1911), fund. Concepcionistes missioneres de l'Ensenyament (RCM).

7. □ Divendres [Is 29,17-24 / Sl 26 / Mt 9,27-31]. Sant Ambrós o Ambrosi

(†397), bisbe de Milà i doctor de l'Església; sant Eutiquià, papa (275-283) i mr.; santa Fara, abadessa.

8. □ Dissabte [Gn 3,9-15.20 / Sl 97 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,26-38]. Immaculada Concepció de la Verge Maria, anomenada també la Puríssima; sant Eucari, bisbe; sant Romaric, abat; santa Ester, reina bíblica (llibre del s. II aC).

9. ■ Diumenge vinent, II d'Advent (lit. hores: 2a setm.) [Ba 5,1-9 / Sl 125 / Fl 1,4-6.8-11 / Lc 3,1-6]. Sant Restitut, mr.; sant Pere Fourier, prev., fund.; santa Leocàdia (Llogaia o Llocaia), vg. i mr.; santa Valèria, vg. i mr.; sant Joan Dídac Cuauhtlatoatzin.

Diumenge I d'Advent (C)

COMENTARI

Comença un nou any litúrgic

Comencem en aquest diumenge un nou any litúrgic en el qual anirem llegint el cicle C. El nostre guia a l'evangeli serà Lluc.

Les lectures ens ajuden a situar-nos davant les tres vingudes: la primera a Betlem, la segona a la fi dels temps. Entre aquestes dues vingudes, la tercera: el Senyor ve cada dia a la nostra vida.

La lectura de Jeremies ens prepara per al naixement de Jesús. Diu, en efecte, *Aquells dies, aquells temps, farà néixer a David un plançó bo, que es comportarà en el país amb justícia i bondat. Aquells dies serà salvat el país de Judà i viurà confiada la ciutat de Jerusalem. I a ell l'anomenaran: «El-Senyor-és-el-nostre-bé.»*

En parlar Jeremies del plançó nascut a David ens fa pensar en el Messies promès a aquell rei. Podem dir, doncs, des de la perspectiva cristiana que el text és una profecia clara del nostre Salvador, d'aquell que naixerà un cop més per Nadal. Es comportarà amb *justícia i bondat*. Serà qui salvarà *el país de Judà* i evidentment tot el món. I ell encarnarà en si mateix tota la *bondat*; a ell se li pot aplicar, amb tota propietat: *El Senyor és el nostre bé*.

L'evangeli parla de grans senyals o prodigis (*sol, lluna, estrelles, mar embravida, desastres, estelada del cel*: tot això són senyals que indiquen la importància del que està a punt de succeir) però el més important és que al final *veuran venir el Fill de l'home* i ara amb gran poder i amb una gran majesttat, com a Senyor del món i de la història. La primera vinguda va ser senzilla i humil; la segona triomfant com correspon al Jutge de tot el món. Però és el moment de la salvació: *Alluceu el cap ben alt perquè molt aviat sereu alliberats*. És un moment de confiança i d'esperança per als deixebles de Jesús.

Què hem de fer ara?: *Evitar l'excés de menjar i beure i la preocupació pels negocis, estar alerta, pregant en tota ocasió (evangeli)*. Sant Pau ens recorda que *el nostre amor ha de créixer fins a vessar*. Cal acollir el Senyor que ve cada dia a la nostra vida, amb l'amor i la pregària.

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 33,14-16)

«Vindran dies, diu l'oracle del Senyor, que compliré aquella promesa que tinc feta a la casa d'Israel i a la de Judà. Aquells dies, aquells temps, farà néixer a David un plançó bo, que es comportarà en el país amb justícia i bondat. Aquells dies serà salvat el país de Judà i viurà confiada la ciutat de Jerusalem. I a ell l'anomenaran: El-Senyor-és-el-nostre-bé.»

▶ Salm responsorial (24)

R. *A vós elevo la meva ànima, Senyor.*

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, / feu que aprengui els vostres camins. / Encamineu-me en la vostra veritat, instruiu-me, / perquè vós sou el Déu que em salveu. R.

El Senyor, bondadós i recte, / ensenya el bon camí als pecadors. / Encamina els humils per sendes de justícia, / els ensenya el seu camí. R.

Tot l'obrar del Senyor és fruit d'amor fidel / per als qui guarden la seva aliança. / El Senyor es fa conèixer íntimament als seus fidels, / els revela la seva aliança. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 3,12.4,2)

Germans, que el Senyor faci créixer fins a vessar l'amor que us teniu els uns als altres i a tothom, tal com nosaltres també us estimem. Que ell refermi els vostres cors perquè siguin sants i nets de culpa davant Déu, el nostre Pare, el dia que Jesús, el nostre Senyor, vindrà amb els seus sants. Amén.

I ara, germans, volem fer-vos una exhortació i un prec en Jesús, el Senyor. Vosaltres vau rebre el nostre ensenyament sobre la manera de comportar-vos i d'agradar a Déu; ja ho feu, però us demano que avanceu encara més. Ja sabeu els preceptes que us vam donar de part de Jesús, el Senyor.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 21,25-28.34-36)

En aquell temps, deia Jesús als deixebles: «Hi haurà prodigis al sol, a la lluna i a les estrelles. A la terra, les nacions viuran amb l'ai al cor, esverades pels bramuls de la mar embravida. La gent perdrà l'alè de por, pensant en els desastres que sobrevindran arreu del món, perquè fins l'estelada del cel trontollarà. Llavors veuran venir el Fill de l'home sobre un núvol, amb poder i amb una gran majesttat. Quan tot això comenci a succeir, alceu el cap ben alt, perquè molt aviat sereu alliberats.

Estigueu atents sobre vosaltres: Que l'excés de menjar i beure o la preocupació dels negocis no afeixugués el vostre cor i us trobéssiu a sobre aquell dia de cop i volta, perquè vindrà, segur, com un llaç, per a tothom, sigui on sigui de la terra. Estigueu alerta pregant en tota ocasió i demanant que pugueu sortir-vos-en, de tot això que ha de succeir, i us pugueu mantenir drets davant el Fill de l'home.»

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jr 33,14-16)

«Mirad que llegan días —oráculo del Señor— en que cumpliré la promesa que hice a la casa de Israel y a la casa de Judá. En aquellos días y en aquella hora, suscitaré a David un vástago legítimo, que hará justicia y derecho en la tierra. En aquellos días se salvara Judá, y en Jerusalén vivirán tranquilos, y la llamarán así: “Señor-es-nuestra-justicia”.»

▶ Salmo responsorial (24)

R. *A ti, Señor, levanto mi alma.*

Señor, enséñame tus caminos, / instrúyeme en tus sendas: / haz que camine con lealtad; / enséñame, porque tú eres mi Dios y Salvador. R.

El Señor es bueno y es recto, / y enseña el camino a los pecadores; / hace caminar a los humildes con rectitud, / enseña su camino a los humildes. R.

Las sendas del Señor son misericordia y lealtad / para los que guardan su alianza y sus mandatos. / El Señor se confía con sus fieles / y les da a conocer su alianza. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Te 3,12.4,2)

Hermanos:

Que el Señor os colme y os haga rebosar de amor mutuo y de amor a todos, lo mismo que nosotros os amamos. Y que así os fortalezca internamente, para que, cuando Jesús, nuestro Señor, vuelva acompañado de todos sus santos, os presentéis santos e irreprochables ante Dios, nuestro Padre.

En fin, hermanos, por Cristo Jesús os rogamos y exhortamos: Habéis aprendido de nosotros cómo proceder para agradar a Dios; pues proceded así y seguid adelante. Ya conocéis las instrucciones que os dimos, en nombre del Señor Jesús.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 21,25-28.34-36)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Habrá signos en el sol y la luna y las estrellas, y en la tierra angustia de las gentes, enloquecidas por el estruendo del mar y el oleaje. Los hombres quedarán sin aliento por el miedo y la ansiedad ante lo que se le viene encima al mundo, pues los astros se tambalearán. Entonces verán al Hijo del hombre venir en una nube, con gran poder y majestad.

Cuando empiece a suceder esto, levantaos, alzad la cabeza: se acerca vuestra liberación. Tened cuidado: no se os embote la mente con el vicio, la bebida y los agobios de la vida, y se os eche encima de repente aquel día; porque caerá como un lazo sobre todos los habitantes de la tierra.

Estad siempre despiertos, pidiendo fuerza para escapar de todo lo que está por venir y manteneos en pie ante el Hijo del hombre.»

Mn. Jaume Pedrós